

Bu Son Gidişim Olacak

– NEJAT HOCA · 24 Aralık 2024

Gövdemi siper etmişim kendime,
Etten kemikten, parçalanmaya yazgılı,
Bir zemin var altımda, ne kadar sağlam ne kadar kırılgan,
Yalpalayarak yürürken, her adımda biraz daha düşerim.
Kaslarım asılı, her yönüme çığlık atıyor,
Bedenim diyor ki: "Burası son, burada kal."

Sonunda toprak,
Bir beden her parçasını yutacak,
Ve ben, bu yolda bir noktadan sonra yalnızca bir hatıra olacağım,
Bir isim, bir anı, bir yara...
Toprak çürütürken beni,
Beni kim hatırlayacak?
Kim bilecek, bu son gidişin gerçek anlamını?
Sonsuzluğa gidişim, bir uçurumun kenarında kaybolan bir ses gibi
Her bir adımda biraz daha silinmiş bir benlik...
Bir zamanlar en sevdiklerimin adını anarken
Bugün bu toprakta yatan bir gölge olacağım.

Kalpsizlerin biriktirdikleri yanında
Küçük kalacaksam,
Taşdığım kalbin zenginliği neye yarar?
Hangi aynada göreceğim ben,
Gözlerimle aradığım o yüce görüntüyü?
Eşyaların kör ufuklarına hapsolmuş gözler,
Bir kalp boşluğu, bir ruhsuzluk,
Servetlerinin gölgesinde bana düşen ne olur?
Alçaklıklarına boyun eğmeye,
Bir hayaline bile sahip çıkamayanların
Bana bakarak değerimi ölçmelerine razı mı olacağım?

Ve eğer aşağılanacaksam,
Hayallerimin büyüklüğüyle,
Umutlarımın sınırsızlığıyla,
Kim oysa değerimi tanıyacak?
Kim bana gülümsediği gibi,
Yıldızların ardındaki karanlıkta,
Gerçekten değerimi arayacak?
Beni, bir parça hüznle, bir izle,
Kim anacak? Kim hatırlayacak?

Yalnızca gidişimi,
Son gidişimi...

Her adımım bir kayıp, her adımım bir ölümdür.
Düşüncelerim, o eski sokaklarda bir gölge gibi
Hızla geride kalırken, ben, bu dünyada yalnızca bir anıyım.
Bir zamanlar gökyüzüne bakıp hayal kurduğum o umutlu günler
Şimdi sadece kabuslarla yarışıyor,
Bir ışık vardı, uzak ve solgun,
Şimdi ise karanlıkla boğulmuş bir hayal...

Eğer bu gidişim, sonsuzluğa geçişimse,
Beni kimse hatırlamayacak mı?
Ve ne kaldı geriye,
Bir umut mu? Bir iz mi?
Ya da son sözlerim,
Bir rüzgarın savurduğu yaprak gibi,

Hiçbir yere gitmeyecek bir hışırtı...

Kalpsizlerin biriktirdikleri,
Beni küçük, önemsiz kılabilir belki,
Ama ben, bu bedeni taşıırken,
Her adımda biraz daha büyüyorum,
Her gidişimde daha çok hatırlanıyorum.
Ve belki de bu son gidişim,
Bir zamanlar var olduğumu gösteren tek şey olacak.

Beni görenler olacak,
Beni arayanlar,
Beni unutmaya çalışanlar...
Ama sonunda,
Herkes kendi yoluna gidecek,
Ve ben, kaybolan bir hayal gibi,
Sonunda toprakta kaybolacağım.

Gidişim değil,
Gidişim sonrası kalacaklarım önemli,
Kaldığım zaman,
Bir insanın en büyük mirası ne olabilir ki?
Bir adı, bir hatırası,
Bir zamanlar var olduğunun izleri.

ahmet nejat alperen